

גם על כך יש תשובה מרעית מדוייקת, אויבקיטיבית. לפי אותו סקר של גיל, עיקר הדוגלים בסיפוח היו מעל גיל ארבעים.

באוכלוסיה שמתחת לגיל ארבעים — עיקר האוכלוסיה של הטיבות המילואים — היו 10% פחות בעד סיפוח מאשר באוכלוסיה שמעל גיל ארבעים. 10% פחות לסיפוח, יותר לשלום!

הרמטכ"לים בעד פיתרון פלסטיני

ש מא ת א מ ר ו : "כך אמרים האורחים, אבל מה אמרים הלוחמים, מה אמרים הכו"ש, מה אמרים אלה ששילמו בדמם בעד כיבוש השטחים האלה? העליתי כאן אתמול על נס את דברי החייל הראשון בישראל, הרמטכ"ל חיים בר-לב, שאמר: "חסול הטרור יבוא כאשר יימצא הסדר ופיתרון לפלסטינאים."

הסדר ופיתרון לפלסטינאים! עוד מהרהדות באוזני קריאותיהם שהוטחו נגדי כאן, כאשר אמרת, מעל כמה זו, את אותם הדברים עצמם!

כמובן, הרמטכ"ל לובש מדים, ואינו יכול לפרט את דעותיו. אסור לו, אבל יש רמטכ"ל שפשט את המדים, והוא הרמטכ"ל עטור הילת הניצחון.

ביום הראשון להיותו אורח אמר רב-אלוף יצחק רבין: "המיפנה ביחסי ישראל-ערב חשוב מהישגים טריטוריאליים. אנחנו צריכים לעשות את המכסימום כדי להביא למיפנה ביחסים בין ישראל וערב. בנינו חשבו הדבר יותר מהישג טריטוריאלי."

שיח הלוחמים למען השלום

ש מא ת א מ ר ו : "טוב, כך אמרים הרמטכ"לים, אבל מה אמרים החיילים הלוחמים, כובשי החומה, כובשי המידבר, פורצי גולן?"

אני מחזיק כאן בידי מיסמך מיוחד במינו, הספר שיח לוחמים. שבו כוננו דבריהם והתייחסו לטבויותיהם והשבונות הנפש של 145 לוחמים, 36 קיבוצים וישיבות, בני כימעט כל הזרמים המפלגתיים. כולם לוחמים — מפקדי טנקים, מפקדי מחלקות ופולגות רגלים, טייסים, צנחנים.

ובספר כולו, אף לא מילה אחת לטובת סיפוח!

הייתי יכול לקרוא כאן עשרות עמודים, כדי להעמיד את הבית על דעת הלוחמים. הלאה והיה לי זמן לכך.

אמר לוטן, מפקד קרבי מקיבוץ יעקת של אחרות-העבודה: "כל המישחק הזה עם ההיסטוריה — אנחנו יושבנו, ולפני כן הם יושבו, ולפני כן אנחנו יושבנו — לא משחק. כרוגע משנה מי יושב שם, ולא מי יושב שם."

דבר הלוחם לוחם.

ולוחם אחר, גילי מקבוצת גבע של מפא"י, אחד החיילים הראשונים שנכנס לשכם בסערת קרב: "קיבלתי מאיוה בידוד שלי הצהרה לחתימה: הלוחמים מתנגדים להתזרת שטחים."

כך הם הגיבו:

דברי על חשיבותן של סיעות קטנות הובנו עליידי כמה חברי-כנסת כאילו השווית את עצמי להרצל. על אי-הבנה זו חזר גם "מעריב", בצירוף ציור זה.

בעת הנאום היה ח"כ שמואל תמיר שקוע במחשבה מרוכזת, במאמץ בולט להכין תשובה מוחצת. ואכן, כשסיימתי צעק תמיר: "עם אקטיביזם פורנוגרפי אין לנו ויכוח!" תשובה מעמיקה ועניינית לכל הדעות. תשובה זו נרשמה בפרוטוקול, אך לאחר מכן מסר ל"הארץ" (ההופך בהדרגה לביטאון המרכז החופשי) נוסח מפורט ומעמיק עוד יותר: "עם אקטיביזם פורנוגרפי ותכונות מדינית — אין לנו ויכוח."

אני לא מאלה שחזותיים. אנחנו מחפשים את השלום... גם בעזרת זה שנחזיר את שכם, ואני לא מרגיש את שכם בתור שכם שלי, עליידי זה שאני יודע שאנחנו נכנסנו אליה הראשונים.

דבר הלוחם גילי.

ולוחם שלישי, נחמן מנבע: "הבעייה הגדולה היא — לא ליהפך למיליטריסטים, לא ליהפך למרחיבי-גבולות על חשבון עמים אחרים."

דבר הלוחם נחמן.

דיקטטורה של מיעוט קטנטן

ש מא ת א מ ר ו, כפי שאמר חבר-כנסת תמיר כאן היום: לא צריך רוב, לא בעם, לא בנוער.

או מה נשאר?

מה נשאר — אלא הדיקטטורה של מיעוט קטנטן, בעל פממנים מובי הקיום הזכורים לנו מאירופה, של מיעוט צעקני, מצחצח הרבות ושולח אחרים להחזיק בהן.

יכרע העם במישאל-עם!

כבוד היושב-ראש, אתמול הצעתי לנסות לערוך מישאל-עם. כדי שהציבור יכרע כשהממ"ש שלה אינה מסוגלת להחליט, כדי שהציבור יתן לממשלה הנחיה ברורה ומוסמכת: למען סיפוח, או למען החזרת שטחים, או למען פדריצה עם מדינה פלסטינית.

אין זמן לחכות עד לבחירות בעוד שנה וחצי. והרי בבחירות יעמדו לפני הציבור בעיות רבות אחרות.

בשנה וחצי זו אנו עלולים לאבד את עולמנו, את השלום שהוא, זרק הוא, פירושו ביטחון.

אני עומד להגיש הצעת-חוק פרטית למען עריכת מישאל-עם כזה.

ואם מישאל-עם כאן מפקפק בנכונות הדברים שאמרת לגבי דעת-העם — יתן את ידו ל"עריכת מישאל-עם".

כבוד היושב-ראש, בהימנעי היום מהצבעה, אני מביע אי-אמון בממשלה, ועוד יותר — אי-אמון מוחלט, קר צוני וטוטאלי בעצת אי-האמון.

אגיש עוד השבוע הצעת-חוק פרטית לקיום מישאל-עם כזה. כבוד היושב-ראש, אנו נימנע מהצבעה על התקציב הנוסף, אך נצביע בעד מילחה הביטחון.

ואגב כך נכריז:

לירה אחת למען פעולת שלום תחסוך חמש לירות למען הביטחון! לירה אחת ליישוב פליטים תחסוך עשר לירות למלחמה באל-פחח!

הכרירה אינה בין תותחים והמאה. הכרירה היא בין ליכוד לאומי של מחדל, לבין פעולה לאומית למען השלום.

אגודת-ישראל ומק"י הצביעו בעד שתי הצעות הממשלה. רק"ח הצביעה נגד שתיהן. המרכז החופשי לא הצביע בכלל — לא בעד, לא נגד, ולא הימנע. עות — תכסיס מוזר מצד סיעה המתיימרת להיות אמיצה וקיצונית. אנחנו הצבענו בעד מילווה-הביטחון, אך נמנענו מהצבעה על התקציב הנוסף.

למחרת היום, הציע המרכז החופשי אי-אמון לממשלה, מפני שאינה עושה די למען הסיפוח. היה זה נאום דמאוגי רגיל, שלא הוסיף שום טענה. לוי אשכול ענה בנאום קצר, מן הכתב — שהיה מחריד למדי. כי אשכול רמז, למעשה, שהוא מבצע בשקט גם סיפוח וגם התנחלות, ולכן לא כדאי לדבר על זה.

על כך אמרנו את הדברים הבאים, בנוכחות ראש-הממשלה ושר-הביטחון ורוב חברי הבית:

אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה.

אתמול ערכנו חשבון נוקב עם הממשלה, ואנו פטורים מלחזור עליו היום. אולם איננו פטורים מלערוך את החשבון עם הסיעה שהגישתה את הצעת אי-האמון.

לא אלעג להצעה מפני שהגשתי עליידי סיעה קטנה. ולא רק מפני שאני עצמי מייצג סיעה קטנה מאוד בבית הזה.

כל רעיון גדול, התחלתו בסיעה קטנה, ואפילו בסיעת יחיד. בנימין זאב הרצל, הנשקף עלינו כאן, היה סיעתי-יחיד בעם היהודי, והיום אין איש זוכר מי היה הרוב. המיעוט הזעיר קבע את ההיסטוריה.

אולם כמה דברים אמורים? כמעטים המתיצבים בפני העם בראש מורם, המניפים דגל של כשורה מפורשת, הלוחמים על דעתם וזווכים לאימוץ הדוגלים בה, עד להפיכתם לרוב.

איש לא בחר ב"מרכז החופשי"

האם כך עשתה סיעת המרכז החופשי? האם הגיעה לכנסת בשם דיעומיה ברישמה משלה? האם זכתה בקולות משלה, רבים או מעטים? לא מיני ולא מקצתי!

לא הבוחרים בחרו בסיעה זו, אלא מזכירות תנועת החרות. לבוחרים לא היתה שום השפעה על הרכב רשימה זו. הבוחרים יכלו רק להצביע בעד הרשימה שבראשה עמד מנחם בגין, ועל השבונות שלו בלבד אפשר לזקוף את הקולות.

אם סיעה זו מונה כיום שלושה חברים בכנסת, הרי זה מיקרה בלבד. זה יכול היה להיות חמישה, או אחד, או אפס. כי היא באה הנה בדרך ההתחכמות, בדרך התחבולה. מה גם שראש הסיעה, במידה שדיעותיו נודעו בכלל בציבור, טען אז כלפי ראשי הרת שהם נוקשים מידי, ודרש מהם לוותר על נוסחאות נוקשות ומיושנות, כמו "מיבצעי שיחורר ו,שתי גדות לירדן."

המרכז החופשי — פחות מאחוז אחד!

ש מא ת א מ ר ו : "נכון, לא קבלנו קולות אז, אך היינו מקבלים היום." **לכך אין שום אפמכתא. להיפך!**

לפני חודש בלבד נערך סקר מטעם מכון גיל, שתוצאותיו פורסמו בעיתונות, ואני הלכתי לבדוק גם את נתוניו.

מסתבר ממנו כי יש ספק המור ביותר אם סיעת המרכז החופשי היתה כיום עוברת אפילו את אחוז-החסימה הקיים, ואין כל אפשרות שהיתה מקבלת יותר מציר אחד היום.

זה כוחה של סיעה המתיימרת לייצג את המצפון הלאומי, את הנוער, את הלוחמים!

מחנה הסיפוחיסטים נמצא בירידה

ש מא ת א מ ר ו : "נכון, לסיעה הזאת אין קולות, אבל יש קולות לסיעות דומות, המבט-אות את אותן ההשקפות."

אבל אותו סקר של מכון גיל הוכיח, שכל המפלגות הדוגלות בפירוש בסיפוח השטחים נמצאות בירידה. גח"ל והמרכז החופשי גם יחד ירדו בכמה עשירות של אחוז, ובהדאי לא עלו.

אם כן, היכן הקריאה הגדולה לסיפוח, הזעקה להתנחלות?

פחות מרבע העם בעד סיפוח!

ש מא ת א מ ר ו : "זה לא נוגע למפלגות. בארץ אין אנשים מצביעים בעד מפלגות בגלל דיעותיהם בעניינים עקרוניים."

אדרבא, נבדוק מה הן דיעות הציבור — ולא בלשון של פראוות, אלא בלשון של מחקרים מדעיים, מוסמכים, אויבקיטיביים.

מכון דהן ערך, על פי הזמנת העיתון דבר, סקר מדעי על פי מידגם מייצג. גם את הנותרים של הלכתי לבדוק בעצמי. התוצאות יכלו להדהים כל מי שאינו נמצא במגע מתמיד עם הציבור.

בעד סיפוח השטחים דוגלים עכשיו 22% — עשרים ושניים אחרי יום, שהם פחות מרבע — מן האוכלוסיה העברית. פחות מרבע!

והוא אחרי כל ההמולה של הצעקנים, של כמה וכמה מחברי הכנסת, של שני עיתוני-הערב ההמוניים. פחות מרבע!

ואילו בעד רעיון הקמתה של מדינה פלסטינית, רעיון שאני נציגו הגלוי היחיד בבית הזה, ששום עיתון זולת עיתוני אינו תומך בו, שאין לו אף נציג אחד בממשלה — תמכו באותו סקר מדעי 41% — כימעט מחצית האוכלוסיה היהודית!

ובעיקר, 78% של האוכלוסיה היהודית הכריזה שהיא רוצה בשלום מעל לכל. שלום של ביטחון, שלום במקום סיפוח.

אחוז שוחררי השלום נמצא בעלייה

ש מא ת א מ ר ו : "זו דעת הציבור היום, אבל היא יכולה להשתנות!"

אכן — היא משתנה. אבל בכיוון הפוך. כיוון אחד ויחיד: נגד הסיפוח, למען שלום פלסטיני. והראייה — מישאל קודם על עתיד השטחים נערך ביולי 1967 עליידי מכון גיל, ואז היו עדיין 33 אחוז — קצת פחות משליש — בעד סיפוח. קצת פחות משליש, שהצכו עתה פחות מרבע.

ואילו בעד מדינה פלסטינית היו אז רק 14%, שהפכו עתה ל-41%. זה השינוי שחל תוך תשעה חודשים, מול מחדלי הממשלה.

זוהי התפכחות הציבור.

הנוער מתון מן הזקנים

ש מא ת א מ ר ו : "האחוז הכללי אינו חשוב, חשוב מה אמר הנוער, הדור הצעיר."

מיני מנין